



Classificació d'enregistraments sonors

Xarxa de Biblioteques Populars

Classificació d'enregistraments sonors



Diputació de Barcelona
Servei de Biblioteques

Bibliothèques Discothèques de la Ville de Paris
Discothèque Centrale de Paris

Traducció i adaptació catalana a cura de Concepció Carreras i Fontserè

1a. edició, octubre 1989

2a. edició revisada, desembre 1996

© 1985, Mairie de Paris, Direction des affaires culturelles

© 1996, de la traducció i adaptació catalana: Xarxa de Biblioteques Populars.
Diputació de Barcelona

ISBN: 84-7794-491-1

Dipòsit legal: B-45025-1996

Imprès a EMSA

Exemplar no venal



Sumari

Presentació	7
Introducció	9
Classificació. Pràctica de la classificació i de la codificació	11
Presentació	11
Taules i formació de les signatures	12
Tria dels encapçalaments: regles generals	15
Tria dels encapçalaments i dels codis numèrics i formació de les signatures: comentari detallat de cada classe	17
Classe 0: Músiques tradicionals i nacionals	17
Classe 1: Jazz i blues. Classe 2: Rock	21
Classe 3: Música clàssica	24
Classe 4: Nous llenguatges musicals i música contemporània posterior a 1945	27
Classe 5: Música funcional. Vària	29
Classe 6: Enregistraments no musicals	32
Classe 7: Enregistraments per a infants	34
Quadre sinòptic	34
Catàlegs	37
Annex 1. Taules	39
Annex 2. Exemple de cartell per explicar al públic la classificació utilitzada	49



Presentació

El mes d'octubre de 1989 sortia a la llum la publicació *Classificació d'enregistraments sonors*, traducció i adaptació de *Principes de classement des phonogrammes*, editats per la Discothèque Centrale de Paris l'any 1985. Aquesta publicació cobria les necessitats de la Xarxa de Biblioteques Populars de la Diputació de Barcelona, que començava a crear la secció d'audiovisuals, i se'n va fer un tiratge modest.

Han passat set anys i actualment totes les biblioteques públiques de Catalunya classifiquen els documents sonors seguint aquesta publicació, amb resultats satisfactoris.

Avui dia la secció d'audiovisuals és un servei consolidat en qualsevol biblioteca pública i la necessitat de disposar d'aquesta publicació, que es va exhaurir en molt poc temps, era peremptòria.

A les nostres biblioteques s'ha seguit la classificació a efectes purament topogràfics; els encapçalaments es fan d'acord amb les AACR2, malgrat que el text explicatiu algunes vegades es refereixi a aquest punt i proposi solucions diferents.

El grup de música del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya,¹ a tots els membres del qual agraïm la col·laboració, va revisar la primera edició d'aquest text. També vàrem disposar de l'assessorament del TERMCAT quant als problemes terminològics.

De segur que aquesta *Classificació* s'haurà d'adaptar a l'evolució d'un camp tan creatiu com és el musical: la constant aparició al mercat discogràfic de documents de difícil integració en aquestes taules indueix a considerar-les un instrument sempre obert a millores futures.

Servei de Biblioteques
Diputació de Barcelona

1. El grup de música del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya està format per: Lluís Bagunyà, Concepció Carreras, Maria Rosa Escayola, Rosa Montal, Mercè Rubió i Ester Vilar.



Introducció

La introducció de material sonor a la biblioteca pública, com a document de pres-tec al mateix nivell que el document imprès, és relativament recent i només ha estat possible, igual com la difusió del patrimoni musical, gràcies a la revolució tecnològica del microsolc. Semblantment, la idea mateixa de biblioteca multimèdia té a penes un quart de segle de vida.

A aquest factor cronològic, cal afegir-hi la poca preparació psicològica de la majoria de bibliotecaris respecte a la integració en el fons de la biblioteca d'aquest suport nou i, en un principi, desorientador.

No és estrany, doncs, que a França –i també en altres països– calgués esperar uns vint-i-cinc anys perquè hom es preocupés de normalitzar el tractament dels enregistraments a nivell oficial.

Si hom considera, i és cert, que un fons mitjà d'enregistraments en una biblioteca-discoteca pública o d'empresa no ha representat mai (i sovint no representa encara) quantitativament més de la desena part del més modest fons de documents impresos (2.000 documents sonors contra 20.000 llibres), caldrà admetre que el risc de perdre-s'hi, tant per part del públic com del discotecari, no excedeix els límits raonables.

Vol dir això que la proliferació natural d'aquests fons no ha estat mai triada? En la difusió dels enregistraments sonors, hom sap el paper insubstituïble que l'associació Discothèque de France ha fet des de 1959, i a la ciutat de París des de 1967, a través de l'associació Discothèque de la Ville de Paris. Les dues edicions del *Manuel du discothécaire* (novembre de 1971 i octubre de 1978), fruit de la reflexió col·lectiva de bibliotecaris «rasos» i dels responsables de la Discothèque de France, testimonien, per altra banda, que s'han tingut en compte observacions, crítiques i consells dels usuaris, consideracions totes elles dictades per l'evolució d'un mercat fonogràfic en plena expansió.

Concebut per a l'organització d'un fons quantitativament modest i qualitativament poc diversificat (cosa que reflectia la situació real de la majoria dels abonats als serveis de la Discothèque de France), el sistema revelava insuficiències a partir del moment en què els fons augmentaven (de 8.000 a 10.000 documents) i integraven gèneres fins aleshores poc o gens representats (músiques tradicionals, nous llenguatges musicals), o bé reflectien la interrelació de gèneres generalment més delimitats (jazz i músiques populars, canvi del concepte de música clàssica, etc.).

El 16 de desembre de 1982, una jornada d'estudi sobre les discoteques, organitzada pel Bureau des Bibliothèques, posava al dia definitivament la utilitat d'una reforma en les pràctiques de funcionament i veia com a necessitat principal la constitució d'una comissió de classificació, composta per bibliotecaris-discotecaris parisencs, als quals s'afegiren posteriorment tres companys d'Argenteuil, Massy i Montreuil.

Els participants van treure un gran profit de l'ambient i del camp d'estudi i experimentació que els proporcionava la xarxa de discoteques de la ciutat de París, com també del camp d'exploració inèdit que constituïa la Discothèque Centrale de Paris. Aquesta discoteca ja estava dissenyada en el moment de formar-se la comissió, i el seu fons de 30.000 documents, ja previstos des de la seva obertura, és avui el millor test imaginable per a un nou sistema, la pretensió del qual és resoldre molts casos considerats, fins ara, insolubles.

Però que hom no es confongui: la complexitat no exclou pas a priori la flexibilitat ni la claredat. El nou esquema de classificació que es proposa aquí i que adapta un sistema decimal a les exigències més noves, als fons més rics i diversificats, és adaptable també a necessitats menys excepcionals. Segons les situacions, s'utilitzaran totes o sols algunes de les possibilitats; hom ha volgut que el sistema fos fonamentalment adaptable.

Elaborat d'aquesta manera, aquest nou esquema de classificació va tenir una primera difusió el juliol de 1984, gràcies a l'ajuda material proporcionada per la Bibliothèque Publique de Massy. Des d'aquí li'n donem les gràcies.

Aquesta segona edició, que ha recollit les modificacions de detall en relació al text inicial, correspon a un primer balanç de la seva aplicació a un fons particular, el de la Discothèque Centrale, com també a les experiències puntuals, riques en ensenyances, viscudes a la Bibliothèque Municipale de Montreuil i a la Bibliothèque André Malraux de París.

Michel Sineux

Conservador de la Discothèque Centrale de Paris

Classificació. Pràctica de la classificació i de la codificació

Presentació

La classificació proposada s'inspira en les classificacions decimals utilitzades a les biblioteques. El conjunt de diversos temes susceptibles de ser gravats en enregistraments sonors està dividit en vuit grans classes segons una divisió decimal (100, 200, 300, 400, etc.) semblant a la de Dewey o a la CDU. Per comoditat no es transcriuen els 00. No obstant, es poden substituir per un punt (.), que hi farà les funcions de signe diacrític. Cadascuna d'aquestes classes pot comportar deu divisions (10, 20, 30, 40, etc.); cadascuna d'aquestes divisions pot dividir-se al seu torn en 10 més i així de manera successiva, teòricament fins a l'infinit. Com en la classificació Dewey o en la CDU, es pot, doncs, classificar un document amb tanta precisió com es vulgui.

Exemple: 5. música funcional
510 música d'espectacle
511 comèdia musical

S'utilitzen dues taules auxiliars:

1) Taula de *subdivisions geogràfiques*, de dues xifres, destinada a la classificació de les músiques tradicionals i nacionals, que cal ordenar per països, regions, continents o ètnies.

Aquestes subdivisions no poden ser utilitzades soles. Hom les afegeix a la xifra corresponent de la classe 0 per tal de constituir el codi principal (aquesta és una possibilitat que també s'ofereix a la taula geogràfica de Dewey; ex.: 9 = Història; 44 = França; 944 = Història de França).

Exemple: 0. tradicions
031 tradicions de l'Índia

En aquest cas particular (classe 0), es disposa de subdivisions comunes que s'afegeixen al codi corresponent per tal de precisar-ne la forma:

031.2 música religiosa de l'Índia

2) Taula de *subdivisions instrumentals*, igualment de dues xifres, utilitzada per precisar els codis numèrics de les classes 3 (música clàssica) i 4 (nous llenguatges musicals). Aquestes subdivisions només poden ser utilitzades com a complement d'aquests codis, excepte en el cas de les antologies i dels recitals (més de tres intèrprets i/o compositors) on es procedeix com en la classe 0, és a dir, s'afegeix directament la subdivisió a la xifra de la classe corresponent per tal de construir-ne el codi principal.

Exemple: 3. música clàssica
305 antologia de música clàssica del segle XVII

o bé 3. música clàssica
343 recital de violoncel

Taules i formació de les signatures

Les taules es presenten a l'Annex 1:

- pàgina 39: les vuit classes, de la 0 a la 7;
- pàgines següents: el conjunt de codis i subdivisions utilitzats en cada una d'aquestes classes per tal de precisar-les.

En principi, la signatura d'un document es compon de dos elements:

1. un codi numèric, confeccionat amb l'ajuda de les taules,
2. les tres primeres lletres de l'encapçalament corresponent.

Aquest principi és cert, però en la pràctica la seva aplicació pot donar resultats sensiblement diferents dels obtinguts amb la classificació decimal. En efecte, a fi de respectar el funcionament de les biblioteques públiques, en les quals la lectura d'esquerra a dreta de la signatura condiciona l'ordenació dins els bucs –ja que la signatura topogràfica comporta la col·locació del document–, ha estat necessari recórrer en certs casos a un subterfugi: intercalar l'encapçalament entre dues parts del codi numèric. Per una part, la classe; per l'altra, el complement del codi, d'acord amb la subdivisió escollida a l'interior de cada classe.

Per comoditat, doncs, es distingeixen arbitràriament tres elements en lloc de dos:

- A:** la classe,
- B:** la resta del codi numèric (2, 3 o 4 xifres),
- C:** l'encapçalament.

A és sempre el primer element de la signatura. El lloc de **B** i **C** varia segons els casos.

Existeixen dos tipus de classificació possibles:

- 1) classificació sistemàtica: A + B + C
- 2) classificació alfabètica: A + C + B

Nota: L'element **B** de vegades no existeix en les signatures dels enregistraments de les classes 1 i 2 (jazz i rock).

L'element **C** es redueix a la lletra **A** seguida d'un punt (A.) en el cas de les antologies.¹ (Les antologies de la classe 3 «Música clàssica» són una excepció i tenen un tractament diferent.)

Classificació sistemàtica: signatura = A + B + C

Aquesta solució s'aplica a les classes 0, 5, 6 i 7, i també a les obres tractades com a anònimes per excés d'intèrprets i/o de compositors de la classe 3 i a certes signatures de les classes 1 i 4.

Exemple 1: «Recital d'alto», per D. ASCIOLLA

A = 3 (música clàssica)

B = 42 (viola a la taula de subdivisions instrumentals)

C = ASC (encapçalament per ASCIOLLA)

En resulta, doncs, la signatura 342ASC

Exemple 2: Música del film «Bagdad Cafe»

A = 5 (música funcional)

B = 20 (música de film)

C = BAG (encapçalament per BAGDAD)

En resulta, doncs, la signatura 520BAG

Cas particular: signatures de la classe 0

L'element B de les músiques tradicionals i nacionals està format per dues parts:

- les 2 xifres de la subdivisió geogràfica (Annex 1),
 - la xifra de la subdivisió comuna corresponent a cada tradició nacional.
- Aquests dos elements estan separats per un punt.

Exemple 1 «Chants Yiddish», per O. SOWIAK

A = 0 (música tradicional i nacional)

B = 01.7 (01 = tradició jueva; 7 = cançó)

C = SOW (encapçalament per SOWIAK)

En resulta, doncs, la signatura 001.7SOW

Exemple 2: «Salsa Big Band», per MACHITO

A = 0

B = 53.6 (53 = Antilles espanyoles; 6 = música instrumental moderna)

C = MAC (encapçalament per MACHITO)

En resulta, doncs, la signatura 053.6MAC

1. Es consideren antologies aquells enregistraments sonors que contenen obres de més de tres persones o entitats i són executades per més de tres intèrprets principals.

Classificació alfabètica: signatura **A + C + B**

En aquest cas, l'ordre alfabètic dels encapçalaments principals és prioritari dins la classificació de cada classe. Així, dins la classe 3 es troben ordenats alfabèticament els enregistraments que contenen obres d'ALBÉNIZ, ALBINONI, BACH, BALAKIREV, etc.

Les tres primeres lletres de l'encapçalament es transcriuen immediatament després de la xifra de la classe corresponent i les subdivisions s'anoten a continuació de les lletres.

Aquesta solució s'aplica a les classes 1, 2, 3 i 4 i de vegades a la 6.

Exemple 1: «The Complete Sidney Bechet»

A = 1 (jazz)

C = BEC (encapçalament per BECHET)

B = 20 (estil New Orleans)

En resulta, doncs, la signatura 1.BEC 20

Exemple 2: «Simfonia núm. 9», d'A. BRUCKNER

A = 3 (música clàssica)

C = BRU (encapçalament per BRUCKNER)

B = 24 (simfonia)

En resulta, doncs, la signatura 3.BRU 24

Exemple 3: «Trust: Antisocial»

A = 2 (rock)

C = TRU (encapçalament per TRUST)

B = 40 (rock dur)

En resulta, doncs, la signatura 2.TRU 40

Utilització de les subdivisions instrumentals

Les subdivisions comunes del 10 al 19 de la classe 3 poden ser completades amb les subdivisions instrumentals del 10 al 97.

Aquests dos elements se separen per un punt.

En aquest cas, el codi numèric no consta de dues xifres sinó de quatre.

Exemple 1: sonates per a piano, de J. HAYDN

B = 11.11 (11 = música per a un sol instrument; 11 = piano)

En resulta, doncs, la signatura 3.HAY 11.11

Exemple 2: concert per a violoncel i orquestra, de J. HAYDN

B = 19.43 (19 = concerts; 43 = violoncel)

En resulta, doncs, la signatura 3.HAY 19.43

Observació

S'ha preferit de presentar per separat certs estils a l'interior de les classes 1 (jazz) i 4 (nous llenguatges musicals).

Classe 1: presentació per separat dels blues (10)
dels gospels i espirituals negres (15)
dels rhythm'n'blues i del soul (80).
Classe 4: presentació per separat de l'open music.
(Vegeu més endavant els comentaris sobre aquestes dues classes.)

Tria dels encapçalaments: regles generals

El principi adoptat per la discoteca és que en qualsevol cas l'encapçalament principal està format o bé per l'autor (compositor, intèrpret, etc.) o bé pel títol, i que cal citar l'un o l'altre per formar la signatura.

La signatura caldrà, doncs, que estigui formada per:


- 1) Un codi numèric.
- 2) Les tres primeres lletres del nom de l'autor o –si es tracta d'una obra considerada anònima– les tres primeres lletres de la primera paraula del títol que no sigui article.

L'ordre dels elements dins la signatura variarà segons que s'adjudiqui una classificació sistemàtica o alfabètica, tal com ja hem vist.

Excepció: les antologies, que són classificades a A² i que es troben reunides al començament de cada subclasse, però subdividides pel títol.

Altres excepcions importants (codis 542, 543, 551, 620, 630 i 660) es tracten al lloc que els correspon.

2. Aquesta lletra A correspon a una classificació topogràfica i, per tant, aquestes obres es trobaran entrades pel títol al catàleg d'autors i obres anònimes.



Tria dels encapçalaments i dels codis numèrics i formació de les signatures: comentari detallat de cada classe*

Classe 0: Músiques tradicionals i nacionals

El principi d'una ordenació per «músiques tradicionals i nacionals» d'una part del fons constitueix, sens dubte, l'aspecte més original d'aquest treball. Permet reduir considerablement el nombre de les «recerques inviablès»; esdevé possible orientar directament el públic cap a bucs expositors on es troben reunits salsa, cançó brasilera, etc.

Aquesta classe no es defineix com un gènere musical homogeni, ja que s'hi troben enregistraments tant de música «popular» com de música «cult», música folklòrica o cançó.

Per descriure les regles de classificació dins la classe 0, interessa definir amb precisió els dos elements necessaris per a la formació dels codis numèrics:

- les subdivisions geogràfiques, que permeten una presentació per països, regions, etc., i un accés immediat a les diferents «músiques tradicionals i nacionals»;
- les subdivisions comunes, que distingeixen els diferents gèneres musicals a l'interior de cada música tradicional i nacional.

Subdivisions geogràfiques

L'adjectiu «nacional» citat a l'enunciat de la classe 0 no s'ha d'entendre en el sentit de comunitat política.

La nomenclatura proposada ha estat empíricament elaborada tenint en compte la major o menor vitalitat de les tradicions musicals, com també el seu pes en la producció d'enregistraments sonors.³ És per això, per exemple, que hi ha una subdivi-

* Essencialment, els comentaris presentats a continuació són trets de la *Classification des documents sonores*, però tenint en compte les modificacions aportades per la Discothèque Centrale. Els canvis, sovint, són la conseqüència de les orientacions preses per la Discothèque Centrale quant a la tria d'encapçalaments.

3. En la primera edició de la *Classification des documents sonores* s'havien proposat les subdivisions geogràfiques de la classificació decimal de DEWEY. Un cop utilitzades a títol experimental, han resultat sovint inadaptables al món musical.

sió específica per al Japó (35) i una divisió comuna per al conjunt de països d'Indo-xina (36).

Seguint el mateix criteri, està prevista una subdivisió per a certes tradicions que poden cavalcar entre fronteres polítiques.

Exemple: Armènia = 27
Catalunya i Catalunya Nord = 91

Finalment, certes subdivisions es refereixen a tradicions que no estan lligades a un territori sinó a una cultura o a un poble en diàspora.

Exemple: Tradició jueva = 01
Tradició berber= 18

Codis numèrics de la classe 0. Presentació de les subdivisions comunes

Les subdivisions geogràfiques intervenen com a primer element de tria dels enregistraments de la classe 0. D'aquesta manera es troben reunides totes les músiques de tradició japonesa (35) i seguidament les de tradició indoxinesa (36); les de tradició argentina (42) i seguidament les de tradició xilena (43), etc.

A continuació, es classifiquen els enregistraments dins de cada un d'aquests grups. Amb aquesta intenció, s'han seleccionat 7 gèneres corresponents a les subdivisions comunes 1 a 7.

Presentem cada una d'aquestes subdivisions definint-les breument i precisant a continuació, cas per cas, les regles que estableixen l'encapçalament necessari per a la formació de la signatura.

Subdivisió 1: música de tradició culta

Les tradicions cultes no occidentals estan representades essencialment al continent asiàtic (Índia, Xina, Japó...) i a l'Orient Mitjà.

L'encapçalament és pel nom de l'intèrpret.

Exemple: «Le koto classique japonais», per SHINIGHI YUIZE signatura 035.1SHI
«Ragas», per ALI AKBAR KHAN (Índia) signatura 031.1AKB
«Recital de ney» per H. TUMER (Turquia) signatura 026.1TUM

Si els intèrprets són més de tres i cap d'ells no destaca especialment per la importància de la seva contribució, l'encapçalament és pel títol del disc.

Exemple: «Le koto classique du Japon» 035.1KOT

Segons les solucions que el centre catalogador hagi escollit per organitzar els catàlegs, es preveuran encapçalaments secundaris pel tema i pel nom del país, i també pel nom dels instruments.

Subdivisió 2: música ritual religiosa

Aquesta subdivisió no es refereix en principi a la música religiosa de tradició culta occidental. Aquesta última és classificada a música clàssica (classe 3), excepte les grans litúrgies ortodoxes, que es classifiquen com a anònimes.

L'encapçalament és pel títol del disc. El nom de la religió, del culte o de la secta apareix com a encapçalament alfabètic de matèria.

Exemple: «Rituel bouddhique japonais» 035.2RIT
«Le Bouddhisme tibétain» 032.2BOU
«Bauls, les fous de l'absolue» 32.2BAU

Subdivisió 3: música tradicional i de missions de recerca

Aquesta subdivisió es refereix als enregistraments marcats per una preocupació d'autenticitat en la restitució d'un patrimoni. Es tracta, doncs, principalment de fonts de recerca.

L'encapçalament és per l'interpret o, si l'interpret no hi és citat de forma destacada, pel títol del disc. Els noms de països o d'ètnies apareixen com a encapçalaments alfabètics de matèria.

Exemple: «Flûtes du Rajasthan» 031.3FLU
«Musique des pygmées Aka de Centrafrique» 015.3MUS
VARCA, Juan. «Cante flamenco» 094.3VAR

Subdivisió 4: nova música d'inspiració tradicional

Aquesta subdivisió s'aplica als enregistraments que es distingeixen per l'ús de camins més personals de músics que, no obstant, es mantenen lligats a una manera de fer tradicional.

La selecció de l'encapçalament és prioritàriament pel nom de l'interpret.

Exemple: «Alan Stivell: in Dublin» 074.4STI
«Kolinda» (folk hongarès) 081.4KOL

Subdivisió 5: cants de lluita, cants patriòtics

Aquesta subdivisió no afecta la música militar ni els himnes nacionals classificats a la classe 5 (subdivisió 30). L'encapçalament és pel nom de l'interpret. Si no hi ha interpret, s'encapçala per A.⁴

Exemples: «Chants de lutte du Kurdistan» 020.5A
«Marc Ogeret chante la Commune» 072.50GE

4. Recordem que estem tractant encapçalaments topogràfics: al catàleg d'autors i obres anònimes aquests enregistraments s'encapçalaran segons la norma 21.23 de les AACR2.

Subdivisió 6: varietats nacionals i de música instrumental moderna

Els enregistraments de música popular moderna s'integraran dins d'aquesta divisió cada vegada que es diferenciïn clarament de les formes predominants de jazz o rock i que es consideri interessant de subratllar llurs lligams amb un país i una cultura.

És el cas, per exemple, de les noves músiques africanes, de la salsa, de les noves músiques brasileres, del reggae, etc.

Aquest tipus de lligam no és sempre fàcil de justificar des d'un punt de vista estrictament musical, però permet en molts casos la formació de grups que afavoreixin un millor aprofitament del fons.

El reggae constitueix una bona il·lustració d'aquest problema a causa de la seva influència en el camp de la música rock. Els enregistraments de reggae seran tractats, per tant, com una música de tradició jamaicana, incloent-hi fins i tot els grups londinencs.

L'encapçalament és pel nom de l'intèrpret.

Exemple:	Paco de LUCÍA (Espanya)	<u>094.6LUC</u>
	MACHITO (Cuba)	<u>053.6MAC</u>
	XALAM (Àfrica Occidental)	<u>016.6XAL</u>
	STEEL PULSE (Reggae)	<u>052.6STE</u>

Subdivisió 7: cançó

La distinció entre les subdivisions 6 i 7 (varietats nacionals/cançó) no s'ha d'associar, sempre que això sigui possible, a judicis de valor. Es tracta més aviat de distingir les demandes sensiblement diferents del públic.

L'encapçalament és pel nom de l'intèrpret.

Exemples:	Paco IBAÑEZ	<u>090.7IBA</u>
	Angélique IONATOS	<u>077.7ION</u>

Antologies: (subdivisions de la 4 a la 7)

L'ús del codi alfabètic A permet d'agrupar dins els bucs les antologies de les subdivisions 4, 5, 6 i 7.

Els catàlegs i els encapçalaments de la classe 0

Dins la classe 0 es troben dos tipus d'encapçalaments:

- 1) Encapçalament per l'intèrpret: és el cas de les subdivisions 1, 3, 4, 5, 6 i 7.
- 2) Encapçalament pel títol del disc: és el cas de la subdivisió 2 i de vegades la 1 i la 3.

Però a les antologies de les subdivisions 4,5,6 i 7 s'utilitza la lletra A per formar la signatura topogràfica.

En tots els casos trobarem:

- Al catàleg d'autors i obres anònimes: encapçalaments per autors principals i secundaris, i per títols d'obres considerades anònimes.
- Al catàleg de matèries: encapçalaments per temes, per noms d'instrument i per països. (Sempre que el centre catalogador ho consideri convenient.)
- Al catàleg sistemàtic: encapçalaments sistemàtics agrupats sota cada subdivisió geogràfica.

En el catàleg d'autors i obres anònimes les antologies que duen la lletra A a la signatura topogràfica s'encapçalen segons la norma 21.23 de les AACR2.

Classe 1: Jazz i blues. Classe 2: Rock

Les subdivisions que hem escollit es basen en els estils que han anat dominant successivament aquests dos gèneres.

Ens hem limitat a la terminologia utilitzada normalment en la literatura especialitzada. Cada un d'aquests estils té la seva data de naixement i els seus models, i a més una projecció posterior més o menys rica (exemple: el revival New Orleans), cosa que permet la classificació de la major part del fons. No obstant, queden algunes novetats que escapen als esquemes que proposem. Hem renunciat a atribuir una nova etiqueta a aquells corrents massa diferents entre ells perquè es justifiqui d'agrupar-los.

Pràctica de la classificació

Tria de la classe

Les fronteres del jazz i del rock d'avui són incertes, tal com ens ho demostren nombroses experiències de fusió amb altres llenguatges musicals (V. l'open music a la classe 4 «Nous llenguatges musicals».)

Per a aquest tipus de música, hi ha gairebé sempre dubtes al moment de triar la classe. És per això que la classificació s'haurà de limitar en certs casos a l'adjudicació d'una tendència jazz o rock atribuïda de vegades de manera molt arbitrària seguint uns criteris extramusicals (itinerari personal del músic, formació instrumental, editor discogràfic, i fins i tot hàbits del públic).

Exemple: Dave HOLLAND. «Life circle» (ECM)
Frank ZAPPA. «Uncle meat 1969»

1.HOL
2.ZAP

Tria de la subdivisió

Després d'haver determinat que un enregistrament pertany a la classe 1 (jazz) o 2 (rock), hom es planteja la possibilitat d'una classificació més afinada del document. Però l'atribució d'una subdivisió no és indispensable per a l'establiment de la signatura topogràfica (V. Dave Holland citat més amunt); s'hi pot afegir a fi de facilitar la recerca d'un estil particular.

La tria de la subdivisió suposa un treball de recerca o d'audició prèvia. En molts casos la consulta d'obres de referència facilitarà la tasca.

Classificació

Dins el camp del jazz certs estils clarament aïllables són objecte d'una presentació separada: es tracta dels blues (10), dels gospel (15), dels rhythm'n blues i del soul (80). En aquests casos, la subdivisió corresponent es troba col·locada immediatament després de la classe, seguint una classificació sistemàtica.

Exemple: BROONZY, Big Bill. «Last tension» 110BRO
ROSS, Diana. «Diana Ross» 180ROS

La resta, tant de jazz com de rock, s'ordena alfabèticament a l'interior de cada classe, sense tenir en compte les subdivisions.

Exemple: ADDERLEY, Julian 'Cannonball'. «The Beginning» 1.ADD 40
ALLEN, Henry 'Red'. «Henry 'Red' Allen all stars» 1.ALL 60
AYLER, Albert. «Vibrations» 1.AYL 60
DAVIS, Miles. «Birth of the cool» 1.DAV 50
DAVIS, Miles. «Live evil» (1970) 1.DAV 70
GOODMAN, Benny. «A jazz holiday» (1928) 1.GOO 20
GOODMAN, Benny. «Carnegie Hall Concert» (1938) 1.GOO 30

AC/DC. «Let there be rock» 2.ACD 40
ALLIGATORS. «Rockabillygator» 2.ALL 10
AMERICA. «Homecoming» 2.AME 60

Els catàlegs

Catàleg d'autors i obres anònimes

En certs casos és indispensable de preveure entrades al catàleg per als músics que no apareixen a l'encapçalament principal.

Exemple: The Tatum-Hampton-Rich Trio» 1.TAT 30
Encapçalament principal TATUM, Art
Encapçalaments secundaris HAMPTON, Lionel
RICH, Buddy

Nota: Per a les formacions més importants, com ara les big-bands, la tria d'encapçalaments secundaris es fa d'acord amb els objectius i els mitjans de cada centre.

Catàleg sistemàtic

Ens permet d'informar al públic sobre el conjunt dels enregistraments d'un mateix estil que figuren en el fons de la biblioteca. Aquest catàleg s'ordena seguint les signatures.

Exemple: <u>2.BLA 10</u>	The BLASTERS
<u>2.COC 10</u>	COCHRAN, Eddie
<u>2.GRA 10</u>	CRAZY CAVAN
<u>2.DOM 10</u>	DOMINO, Fats

Les antologies⁵

Les signatures, per tal de facilitar una presentació separada dins els bucs, s'estableixen com segueix:

Exemple: «L'Âge d'or du jazz»	<u>1.A.30</u>
«Be-bop revisited»	<u>1.A.40</u>
«The best of british rockabilly»	<u>2.A.10</u>

Nota 1. Aquests enregistraments s'encapçalen pel títol al catàleg d'autors i obres anònimes.

Nota 2. Certes petites formacions de jazz de vegades s'enregistren sense que l'encapçalament pugui ser atribuït a un dels músics. Cal evitar de classificar aquest tipus de documents com a antologies. Sembla preferible triar com a encapçalament un dels músics d'acord amb la importància de la seva contribució.

Exemples: «Jazz at Massey Hall: the greatest jazz concert ever heard», per Charlie Parker acompanyat de Bud Powell	
Encapçalament principal: PARKER, Charlie ⁶	<u>1.PAR 40</u>
Encapçalaments secundaris: GILLESPIE, Dizzy POWELL, Bud MINGUS, Charlie ROACH, Max	
«Old and new dreams»:	
Encapçalament principal: CHERRY, Don	<u>1.CHE 60</u>
Encapçalaments secundaris: REDMAN, Dewey HADEN, Charlie BLACKWELL, Eddie	

5. Vegeu la nota 1.

6. La decisió de redactar encapçalaments secundaris per als altres músics queda a criteri del centre catalogador.

Classe 3: Música clàssica

1. Classificació d'enregistraments sonors que tenen com a encapçalament principal el nom del compositor.
2. Classificació d'enregistraments sonors considerats anònims per excés de compositors (més de tres).

Classificació alfabètica: nom del compositor com a encapçalament

La majoria d'enregistraments de música clàssica tenen com a encapçalament principal el nom del compositor i, per tant, s'ordenen generalment per ordre alfabètic de compositors. Per classificar-los s'utilitzen les subdivisions del 10 al 46 (v. la taula de classificació), que permeten una subdivisió rigorosa dels enregistraments dedicats a un compositor. Cada desena cobreix un dels grans camps tradicionalment reconeguts de la música culta occidental; a continuació es divideix segons les formes més usades. Les signatures s'anoten, doncs, de la forma següent:

L. van BEETHOVEN. Septet	<u>3.BEE 17</u>
L. van BEETHOVEN. Simfonies	<u>3.BEE 24</u>
L. van BEETHOVEN. Òpera	<u>3.BEE 35</u>
L. van BEETHOVEN. Misses	<u>3.BEE 44</u>

Utilització de les subdivisions instrumentals

Les subdivisions del 10 al 19 (música de cambra i concertant) poden completar-se amb subdivisions instrumentals (v. l'apartat «Subdivisions cronològiques i instrumentals» de l'Annex 1). Això permet de distingir entre elles les obres de música de cambra i concertants d'un mateix compositor i, per tant, de millorar-ne la classificació. Aquestes subdivisions instrumentals van precedides per un punt.

Exemples: A. VIVALDI. Concerts per a violí	<u>3.VIV 19.41</u>
A. VIVALDI. Concerts per a flauta	<u>3.VIV 19.71</u>
A. VIVALDI. Concerts per a trompeta	<u>3.VIV 19.82</u>
W.A. MOZART. Quartets per a piano i corda	<u>3.MOZ 14.11</u>
W.A. MOZART. Quartets de corda	<u>3.MOZ 14.40</u>
W.A. MOZART. Quartets per a flauta i corda	<u>3.MOZ 14.72</u>
W.A. MOZART. Quartets per a oboè i corda	<u>3.MOZ 14.75</u>

Nota: Aquestes subdivisions també poden representar una família d'instruments.

Exemple: Quintet per a instruments de vent (fusta i metall)	15.70
Música per a petit conjunt de metall	18.80

S'utilitzen també per tractar les transcripcions.

Exemple: Simfonia de Beethoven per a piano, per Glenn Gould 3.BEE 24.11
(24 = simfonia, 11 = piano)

Entrades al catàleg d'autors i obres anònimes

Com a regla general, i fins a cinc obres, cada una ha de ser objecte d'una entrada al catàleg d'autors i obres anònimes.

Exemple: Dues obres d'un mateix compositor en un mateix document.

Entrada principal:

PROKOF'EV, Sergej Sergejevič. «Romeu i Julieta» 3.PRO 28

Entrada secundària:

PROKOF'EV, Sergej Sergejevič. «Simfonies. núm. 1, op. 25, re major».

Obres de dos o tres compositors en un mateix document.

Entrada principal:

DVOŘÁK, Antonín. «Simfonies, núm. 9, op. 95, mi menor» 3.DVO 24

Entrada secundària:

JANÁČEK, Leoš. «Taras Bulba»

Si l'obra té un títol col·lectiu s'aplica la norma 21.23 C de les AACR2.

Classificació sistemàtica. Obres tractades com a anònimes per excés de compositors

Les subdivisions proposades a l'apartat «Subdivisions cronològiques i instrumentals» de l'Annex 1 s'utilitzen per a les obres anònimes de la classe 3. Es distingeixen dos tipus d'obres tractades com a anònimes (per excés de compositors): les antologies i els recitals. Tot enregistrament centrat en la utilització d'un instrument concret o dedicat a un cantant, a un director d'orquestra o a un conjunt orquestral o coral serà considerat com un recital; en canvi, tot altre enregistrament serà considerat una antologia.

Antologies

Les subdivisions del 00 al 07 simbolitzen els grans períodes de la història de la música. Cada període és objecte d'una presentació separada.

Exemple: L'Ars Nova 303ARS
Danses hongareses del Renaixement 303DAN
Polifonies del Renaixement 303POL
«A tapestry of Renaissance music» 303ATA
«Musique à la cour de Louis XIV» 304MUS
«Sonates barroques» 304SON

Les antologies que cobreixen diversos períodes es classifiquen al 300, «Antologies generals».

Exemple: «Fanfares de tous les temps» 300FAN
«La música i la natura (Vivaldi, Beethoven, Falla, etc.)» 300MUS

Catàlegs i tria dels encapçalaments

L'encapçalament de les antologies és pel títol i, per tant, dins el catàleg d'autors i obres anònimes les antologies s'ordenen pel títol. Dels diferents compositors que formen part d'una antologia, se'n redacten fitxes secundàries d'acord amb el criteri escollit per cada centre catalogador.

Exemple: Música contemporània a la República Federal d'Alemanya 307MUS
Encapçalaments secundaris:
EIMERT, H.
HEISS, H.
KAGEL, M.
REIMANN, A.

Es fa una excepció en el cas del cant gregorià per al qual s'escollirà preferentment com a encapçalament el nom de l'abadia o, si això no és possible, el de l'intèrpret.

Exemple: Abadia de Citeaux 301CIT
«Deller consort» 301DEL
Abadia de Solesmes 301SOL

Recitals

Els recitals instrumentals es classifiquen amb l'ajuda de les subdivisions de la 10 a la 97 (vegeu les taules). La subdivisió 98 està reservada als recitals de directors d'orquestra i de conjunts orquestrals o corals; la subdivisió 99, als recitals d'intèrprets lírics. Aquestes subdivisions estan ordenades segons un esquema inspirat en el de la classificació de base dels instruments més usualment utilitzada.⁷

Cada desena representa una família d'instruments; a més, en diverses famílies, una mateixa divisió agrupa els instruments antics (29, 39, 49, 59, 69, 79, 89).

Els codis numèrics estan formats per la xifra representativa de la classe 3 seguida de la subdivisió instrumental.

Exemple: Recital de piano 311
Recital de pianoforte 312
Recital de clavecí 321

7. Aquesta classificació de base la podeu trobar a: DIAGRAM GROUP. *Les instruments de musique du monde entier*. Paris: A. Michel, 1978. O bé a: TRANCHEFORT, Françoise-René. *Los instrumentos musicales en el mundo*. Madrid: Alianza, 1985.

Tria dels encapçalaments i formació de les signatures

L'encapçalament principal d'un recital és pel nom de l'intèrpret.

Exemple: «La Harpe enchantée», per Marielle Nordmann 351 NOR

Si un recital té dos o tres intèrprets, l'encapçalament principal serà pel cognom del primer, i els altres seran objecte d'encapçalaments secundaris.

Exemple: «Le Luth du XVI^e au XVIII^e siècle»,
per A. Castet i G. Carnal 362CAS
Encapçalament principal: CASTET, A.
Encapçalament secundari: CARNAL, G.

Si hi ha més de tres intèrprets, el document es tracta com una antologia, és a dir, s'entra pel títol al catàleg d'autors i obres anònimes.

Exemple: Mandolines napolitanes 363MAN

La classificació dels recitals permet de satisfer immediatament una recerca general sobre un instrument o un intèrpret. No obstant, per ser totalment eficaços convindria preveure una senyalització clara que permetés associar sense dificultat un instrument a un codi numèric, col·locant sobre els bucs un cartell amb la classificació dels instruments.

Classe 4: Nous llenguatges musicals i música contemporània posterior a 1945

Dins d'aquesta classe es troben reunides les músiques que posseeixen les característiques següents:

1. Música posterior a 1945: músics dels quals la part essencial de l'obra o tota ella és posterior a 1945 (s'utilitzen les subdivisions de la classe 3).
2. Utilització de materials de producció de so específicament contemporanis: electrònica, ordinadors... (subdivisions del 50 al 60).
3. Utilització de llenguatges que no poden ser vinculats a una tradició reconeguda: ni «música clàssica», ni «jazz», ni «rock» (subdivisions 70, 80, 90, 91, 92, 93).

Aquests tipus de música sovint són mal coneguts tant pel públic com pels discotecaris. La iniciació d'una classe reservada als nous llenguatges musicals pot ser un factor de sensibilització envers l'art contemporani.

En certs casos, la seva classificació suposa un treball de recerca.

Tria dels encapçalaments i formació de les signatures

La tria de l'encapçalament principal es farà d'acord amb les normes AACR2. Les tres lletres de la signatura corresponen a les tres primeres lletres del nom del compositor o de l'interpret. En general, la classificació és alfabètica; s'obtenen, doncs, signatures del tipus A + C + B.

Exemple: Jean Claude RISSET. «Mutations» 4.RIS 60
Pierre HENRY. «Variations pour une porte
et un soupir» 4.HEN 50

Si es tracta d'una antologia utilitzarem la lletra A per formar la signatura.

Exemple: Antologia de música concreta 4.A.50

Observacions

S'utilitzen les subdivisions de la 10 a la 46 de la classe 3 per classificar obres de compositors que tenen una producció posterior a 1945.

Exemple: FERNEYHOUGH, Brian. «Time and motion study II»
(violoncel, cinta i realització electrònica) 4. FER 60
FERNEYHOUGH, Brian. «Sonata per a quartet
de corda» 4. FER 14.40
MALEC, Ivo. «Triola» 4.MAL60
LIGETTI, György. «Le Grand macabre» 4.LIG 35

Tal com ja havíem assenyalat en els comentaris dedicats a les classes 1 i 2, de vegades està justificat de preveure una presentació separada per a certs codis numèrics.

Aquí també aquesta possibilitat depèn de la importància del fons o de la seva especialització.

A la Discothèque Centrale s'ha escollit una presentació separada per a l'«open music» (subdivisió 90); a través d'ella s'obté una classificació sistemàtica i signatures del tipus **A + B + C**.

Exemple: AXOLOTL 490AXO (o bé 491AXO) (ref. jazz)
L. ANDERSON 490AND (o bé 492AND) (ref. rock)
D. HYKES. «A l'écoute
des vents solaires» 490HYK (o bé 493HYK) (ref. trad.)

Classe 5: Música funcional. Vària

Per música funcional s'entén la que té una funció de suport per a usos específics (espectacles diversos, balls, desfilades...).

Ordenació

En tots els casos, l'ordenació és sistemàtica, signatura per signatura, amb una ordenació alfabètica a l'interior de cada codi numèric.

Les signatures són del tipus **A + B + C**

Exemple: 530PAN

Tria dels encapçalaments

La tria de l'encapçalament principal es farà d'acord amb les normes AACR2. De vegades, les tres lletres de la signatura no corresponen a aquest encapçalament, a fi de poder agrupar els documents de manera més adient. S'estudiaran, cas per cas, les solucions més satisfactòries.

Subdivisions 10, 11 i 12: música d'espectacle

Es dóna prioritat al títol de l'espectacle i es redacta un encapçalament secundari pel compositor o per l'intèrpret.

Exemple: «Cats»

Encapçalament secundari: WEBBER, Andrew Lloyd

511CAT

Subdivisió 13: humor musical

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de l'intèrpret.

Subdivisió 20: música de film

Es trien les tres lletres de la signatura segons les prioritats següents:

– Títol del film. Si es creu convenient es redacten fitxes secundàries per l'autor de la música o pel director del film.

Exemple: «La ciutat cremada»

Encapçalaments secundaris: RIBAS, Antoni
VALLS i GORINA, Manuel

520CIU

– Si això no és possible, nom del compositor.

Exemple: «Músiques de film de Nino Rota» 520ROT

– Si això no és possible, nom del director del film

Exemple: «Músiques de films d'Alfred Hitchcock» 520OHIT

Les antologies es classifiquen topogràficament a 520A.

Exemple: «Els millors temes de la música de films» 520A

Subdivisió 30: música militar

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de l'interpret (batalló, regiment...).

Exemple: «Marches militaires», per la banda de la Garde Républicaine
Encapçalament: GARDE RÉPUBLICAINE 530GAR

Subdivisió 40: iniciació musical

– 41: iniciació a la música. Les tres lletres de la signatura corresponen al creador del mètode o al pedagog.

Exemple: «El mètode Kodaly» 541KOD

– 42: músics. Les tres lletres de la signatura corresponen al nom del músic presentat.

Exemple: MOZART 542MOZ

– 43: instruments. Les tres lletres de la signatura corresponen a l'instrument (en la llengua del centre catalogador).

Exemple: «L'art de tocar la flauta» 543FLA

Subdivisió 50: dansa clàssica i moderna

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom del professor o del coreògraf.

Exemple: «Primer curs de dansa amb Atty Chadinoff»
Encapçalament: CHADINOFF, Atty 550CHA

– Documents per a mim i expressió corporal. Les tres lletres de la signatura corresponen:

a) Al nom de la persona que l'ha concebut.

b) Si això no és possible, a la primera paraula del títol que no sigui article.

– 51: dansa folklòrica. Les tres lletres de la signatura corresponen al país (en la llengua del centre catalogador).

Exemple: «Dances escoceses» 551 ESC

En el cas d'una antologia, les tres lletres de la signatura se substituiran per una A.

– 52: gimnàstica. Les tres lletres de la signatura corresponen al nom del pedagog.

Exemple: «Votre gym quotidienne», per André Huet
Encapçalament: HUET, André 552HUE

Si això no és possible, pel títol.

Subdivisions 60 a 65: música a l'aire lliure, música de festes populars

Es distingeix 61, fanfares, xarangues (conjunts només de metall), de 62, bandes (fusta i metall).

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de l'interpret.

Exemple: «L'Art de la trompa de caça», per Débuché de París
Encapçalament: DEBUCHÉ DE PARÍS 563DEB

Subdivisió 70: música de ball

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de l'interpret.

Exemple: ORQUESTRA MARAVELLA 571 MAR

Subdivisió 80: música mecànica

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de l'interpret i, si això no és possible, al títol.

Exemple: «La Ronde des limonaires» 580RON

Subdivisió 90: sons naturals

Les tres lletres de la signatura corresponen al títol del document.

Exemple: «El cant de les balenes» 590CAN
«El món dels sorolls» 590MON
«Al cor de la sabana» 590ALC
«Ocells de casa nostra» 590OCE

Catàlegs

A part de les entrades previstes al catàleg d'autors i obres anònimes (encapçalaments principals i secundaris), també cal preveure entrades al catàleg alfabètic de matèries per a tots els documents d'aquesta classe.

Classe 6: Enregistraments no musicals

Classificació

La classificació és sistemàtica (classe + subdivisió + encapçalament) per al conjunt d'aquesta classe, excepte per a la literatura, en la qual, a fi de reunir els textos de diversos gèneres d'un mateix autor, s'ha escollit una classificació alfabètica (classe + encapçalament + subdivisió).

Tria d'encapçalaments

La tria de l'encapçalament principal del catàleg d'autors i obres anònimes es farà d'acord amb les normes AACR2.

De vegades, però, pot passar que les tres lletres de la signatura no corresponguin a aquest encapçalament principal, a fi de poder agrupar els documents de manera més adient.

Subdivisions 10 a 14: textos literaris

Com a regla general, les tres lletres de la signatura estan determinades pel nom de l'autor.

Exemple: Jean RACINE, «Phèdre» 6.RAC 11
Marcel PROUST. «Un Amour de Swann
adaptation radiophonique» 6.PRO 13

Quan el nombre d'autors és superior a tres i el recitador hi és clarament destacat s'escullen les tres primeres lletres del nom del recitador per constituir la signatura.

Exemple: Louis JOUVET. «Les Grands moments de l'Athénée» 6.JOU 11

Les antologies (més de tres autors i més de tres recitadors) s'ordenen al començament dels bucs, classificades sota la lletra A.

Exemple: «Anthologie de la poésie française contemporaine» 6.A.12
«Les millors obres de la nostra infantesa» 6.A.14

Subdivisions 20 a 30: entrevistes de caràcter autobiogràfic i biografies

Les tres lletres de la signatura corresponen a les tres primeres del nom de la persona entrevistada o presentada.

Exemple: «Radioscope de Salvador Dalí» 620DAL
«Vida d'Arthur Rimbaud» 630RIM

Subdivisió 40: història, testimoniatge, discursos

Aquesta subdivisió afecta sols la història oral i els documents històrics diversos: discursos, arxius sonors, etc.

La història com a disciplina es classifica al 59.

Les tres lletres de la signatura corresponen a l'autor i, si això no és possible, al títol.

Exemple: Henri AMOUROUX. «Les Français sous l'occupation» 640AMO
Danièle ELISEEF. «La Chine, le premier empire des Huns» 640ELI
«Maig del 68: documents originals» 640MAI

Subdivisió 50: coneixements

Les subdivisions escollides corresponen a les deu grans classes de la classificació decimal, amb les restriccions següents:

– la subdivisió 59 només s'adjudica a la història quan és el tema del discurs.

Exemple: «Georges Duby parle de l'histoire» 659DUB

– els mètodes d'aprenentatge de llengües es classifiquen per separat a l'índex numèric 60.

Per a la tria de les tres lletres que formen la signatura se segueixen les mateixes regles que per a l'índex numèric 40.

Subdivisió 60: mètodes d'aprenentatge de llengües

Les tres lletres de la signatura corresponen al nom de la llengua estudiada (en la llengua del centre catalogador).

Exemple: Mètode de castellà 660CAS
Mètode d'anglès 660ANG

Subdivisió 70: humor i varietats parlades

Les tres lletres de la signatura estan determinades ja sigui per l'interpret, ja sigui pel títol, en el cas d'una obra tractada com a anònima per excés d'interprets.

Exemple: Raymond DEVOS. «Un Ange passe» 670DEV
«Les Grosses têtes» 670GRO

Classe 7: Enregistraments per a infants

La classificació presentada utilitza la nomenclatura proposada per la «Commission d'écoute des disques pour enfants» (Bibliothèque de l'Heure Joyeuse) .

Les conclusions dels estudis d'aquesta comissió sobre el problema de la classificació dels enregistraments per a infants han estat objecte d'una publicació independent per part de la Discothèque de France.

Quadre sinòptic

El quadre sinòptic que es presenta a continuació permet memoritzar les diferents classificacions utilitzades i visualitzar, amb l'ajuda d'exemples, els diferents tipus de signatures topogràfiques obtingudes.

Per a cada classe, es dona successivament:

- el tipus de classificació adoptada,
- l'ordre dels elements utilitzats per constituir una signatura sistemàtica i/o topogràfica,
- el tipus de signatura obtingut,
- un exemple.

Cada 0 representa una xifra.

Cada • representa una lletra.

- Els exemples són ficticis: les lletres no representen cap encapçalament real.

Classe	Classificació adoptada	Ordre dels elements	Tipus de signatura	Exemple
0. Tradicions nacionals	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisions subdivisió geogràfica 00 subdivisió comuna 0 c) encapçalament ●●●	000.0 ●●●	055.3ARB
1. Jazz excepte blues gospel rhythm'n'blues soul	alfabètica	a) classe 0 b) encapçalament ●●● c) subdivisió 00	0 ●●● 00	1.ELL 30
	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	180FRA
2. Rock	alfabètica	a) classe 0 c) encapçalament ●●● b) subdivisió 00	0 ●●● 00	2.PRE 30
3. Música clàssica per autors	alfabètica	a) classe 0 c) encapçalament ●●● b) subdivisió 00 b) subdivisió instrumental 00	0 ●●● 00.00	3.BEE 19.41
antologies i recitals	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió cronològica o instrumental 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	398KAR
4. Nous llenguatges musicals excepte: open music	alfabètica	a) classe 0 c) encapçalament ●●● b) subdivisió 00	0 ●●● 00	4.BOU 10
	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	490AXO
5. Música funcional. Vària	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	520BAL
6. Enregistraments no musicals excepte: literatura	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	651KHA
	alfabètica	a) classe 0 c) encapçalament ●●● b) subdivisió 00	0 ●●● 00	6.SHA 11
7. Infants	sistemàtica	a) classe 0 b) subdivisió 00 c) encapçalament ●●●	000 ●●●	731NAT



Catàlegs

L'arbitrarietat de tota classificació, àdhuc d'una classificació rigorosa, fa indispensable posar a l'abast del públic catàlegs que permetin:

- Reflectir l'estat real del fons.
- Informar al públic sobre la localització de «casos límit», la classificació dels quals ha estat laboriosa.
- Portar a terme recerques més afinades que aquelles que s'anuncien a l'esquema de la classificació.
- Retrobar obres, autors, intèrprets que sols han estat objecte d'encapçalaments secundaris i, per tant, no es troben en els bucs al lloc teòric on els busca l'usuari. En el camp dels enregistraments (amb les col·laboracions, els programes, els recitals i les antologies), aquesta possibilitat és essencial.

Al públic, se li ofereixen tres catàlegs:

1. Un catàleg d'autors i obres anònimes on es troben reunides per ordre alfabètic, sense distinció de gènere: encapçalaments d'autors principals o secundaris i títols d'obres anònimes.

2. Un catàleg alfabètic de matèries on es troben ordenats alfabèticament els encapçalaments de matèries.

La col·locació a l'abast del públic d'un catàleg alfabètic de matèries suposa la creació d'un tesauro i d'unes regles per a la confecció d'encapçalaments de matèria, adaptades als documents sonors.

Respecte als encapçalaments alfabètics de matèria, una observació: si el tema coincideix amb una classe o gènere que posseeix el seu propi codi numèric dins la classificació sistemàtica, poden economitzar-se les fitxes alfabètiques de matèria gràcies a una referència al catàleg sistemàtic.


Exemple: Música clàssica
Vegeu al catàleg sistemàtic el codi numèric 3.

3. Un catàleg sistemàtic on les fitxes estan ordenades seguint l'ordre de les signatures. Aquestes signatures poden ser sistemàtiques i/o topogràfiques.

-
- El públic pot fer, doncs, la recerca d'un document:
- per l'autor o pel títol: al catàleg d'autors i obres anònimes;
 - pel tema: al catàleg alfabètic de matèries amb referències eventuais al catàleg sistemàtic;
 - per signatura: al catàleg sistemàtic i/o topogràfic.

Catalogació i tria dels encapçalaments

Per a la catalogació s'ha adoptat la descripció bibliogràfica normalitzada segons ISBD (NBM) i les normes AACR2 de la Biblioteca del Congrés.



Annex 1. Taules

Esquema de classificació

0. Músiques tradicionals i nacionals (classificació geogràfica)
 1. Jazz i blues
 2. Rock
 3. Música clàssica (música culta de tradició occidental)
 4. Nous llenguatges musicals. Música contemporània posterior a 1945
 5. Música funcional. Vària
 6. Enregistraments no musicals
 7. Enregistraments per a infants

0. Músiques tradicionals i nacionals

Subdivisions geogràfiques

00-09 Tot el món, antologies universals, pobles en diàspora

- 00 El món
- 01 Tradicions jueves
- 02 Tradicions islàmiques
- 03 Gitanos
- 04 Món mediterrani

10-19 Àfrica (excepte el Magrib)

- 10 Àfrica
- 11 Illes de l'oceà Índic (Seychelles, Comores, Maurici, la Reunió)
- 12 Madagascar
- 13 Àfrica austral (Sudàfrica, Zimbabwe, Zàmbia, Moçambic, Angola, Sud-oest africà, Malawi)

- 14 Àfrica negra oriental (Etiòpia, Somàlia, Djibouti, Kenya, Tanzània, Burundi, Rwanda, Uganda)
- 15 Àfrica central (el Zaire, el Gabon, el Camerun, el Congo, la Rep. Centrafricana)
- 16 Àfrica negra occidental i golf de Guinea
- 17 Sàhara (el Sàhara Occidental, Mauritània, Mali, Níger, Txad, Sudan)
- 18 Berbers

20-29 Orient Mitjà i el Magrib

- 20 Orient Mitjà
- 21 Magrib (Marroc, Algèria, Tunísia, Líbia)
- 22 Egipte
- 23 Israel
- 24 Síria, Líban, Jordània, Palestina
- 25 Aràbia Saudita, Iemen, països del golf Pèrsic, Iraq
- 26 Turquia
- 27 Armènia
- 28 Iran
- 29 Afganistan, Pakistan

30-39 Sud-est asiàtic. Extrem Orient

- 30 Extrem Orient
- 31 Índia, Bangla Desh, Sri Lanka, illes Maldives
- 32 Himàlaia (Nepal, Sikkim, Bhutan, Tíbet)
- 33 Xina, Taiwan, Mongòlia, Hong Kong
- 34 Corea
- 35 Japó
- 36 Indoxina (Sud-est continental d'Àsia), Tailàndia, Laos, Cambotja, Birmània, Vietnam
- 37 Sud-est insular d'Àsia (Insulíndia): Federació de Malàisia, Singapur, Indonèsia, les Filipines, Brunei
- 38 Austràlia
- 39 Oceania, Polinèsia

40-49 Amèrica del Sud

- 40 Amèrica del Sud
- 41 Uruguai, Paraguai
- 42 Argentina
- 43 Xile
- 44 Bolívia
- 45 Perú
- 46 Colòmbia, Equador
- 47 Veneçuela
- 48 Guaianes, Amazònia
- 49 Brasil (excepte Amazònia)

50-59 Antilles i Amèrica Central

- 50 Antilles i Amèrica Central
- 51 Antilles francòfones
- 52 Antilles anglòfones
- 53 Antilles castellanoparlants
- 54 Amèrica Central
- 55 Mèxic

60-69 Amèrica del Nord i URSS

- 60 Amèrica del Nord
- 61 Estats Units (per estats, excepte Louisiana)
- 62 Louisiana (Cajuns)
- 63 Quebec
- 64 Canadà (excepte Quebec)
- 65 Regions àrtiques, Groenlàndia (països esquimals)
- 66 URSS (per repúbliques, excepte Armènia, Mongòlia i les regions àrtiques)

70-79 Europa meridional i oriental

- 70 Antologies
- 71 Portugal, Açores, Madeira
- 72 França
- 73 Occitània, Provença, Còrsega
- 74 Bretanya
- 75 Itàlia
- 76 Iugoslàvia, Albània
- 77 Grècia, Xipre
- 78 Bulgària
- 79 Romania

80-89 Europa del Nord, Central i Occidental

- 80 Antologies
- 81 Hongria
- 82 Àustria, Suïssa
- 83 Txecoslovàquia
- 84 Polònia
- 85 Escandinàvia
- 86 Alemanya
- 87 Benelux (Holanda, Bèlgica, Luxemburg)
- 88 Gran Bretanya
- 89 Irlanda i pobles celtes de les illes britàniques

90-99 Espanya

- 90 Antologies
- 91 Catalunya (i Catalunya Nord)
- 92 Illes Balears, l'Alguer

- 93 País Valencià, Múrcia
- 94 Andalusia
- 95 Galícia
- 96 Castella-Lleó, Castella-la Manxa, Madrid, Astúries, Cantàbria
- 97 Aragó, la Rioja
- 98 País Basc (i País Basc francès), Navarra
- 99 Illes Canàries

Subdivisions comunes

1. Música culta no occidental
2. Música ritual i religiosa
3. Música tradicional i de missions de recerca
4. Nova música d'inspiració tradicional
5. Cants de lluita i de treball, cants patriòtics i històrics
6. Varietats nacionals i música instrumental moderna
7. Cançó

1. Jazz i blues

- 10 Blues
- 15 Gospel, espirituals negres
- 20 New Orleans, jazz preclàssic
- 30 Jazz clàssic, swing, mainstream
- 40 Be-bop, hard-bop, jazz funky, jazz soul
- 50 Cool, west coast, third stream, jazz no improvisat
- 60 Free, new thing
- 70 Jazz rock, jazz fusion
- 80 Soul, rhythm and blues, funk
 - 110 Blues
 - 115 Gospel, espirituals negres
 - 180 Soul, rhythm'n' blues, funk

2. Rock

- Pop, grans carreres
- 10 Rock'n'roll, pioners i rockabilly
- 20 Rock progressiu i psiquedèlic
- 30 Rock pròpiament dit
- 40 Rock dur, heavy metal
- 50 New wave, punk, cold wave, techno pop
- 60 Blues rock, folk rock, música country

70 —

80 Disco, rap, break, etc.

3. Música clàssica

Subdivisions comunes

10-19 Música de cambra i concertant

- 10 Programes o antologies de música de cambra. Vària
- 11 Música per a un sol instrument (i sonata barroca amb una veu aguda)
- 12 Duos (i sonata barroca amb dues veus agudes)
- 13 Trios
- 14 Quartets
- 15 Quintets
- 16 Sextets
- 17 Septets
- 18 Petits conjunts (amb més de set instruments)
- 19 Concerts, concerto grosso, simfonia concertant

Nota: Els apartats del 10 al 19 poden completar-se amb les indicacions d'instrument, si es creu pertinent.

20-29 Música per a orquestra

- 20 Música no convencional per a orquestra, música per a orquestra no convencional (música no inclosa en els apartats 21-29)
- 21 Divertimento, cassació, serenata (anterior a 1800) i altres gèneres sense solistes
- 22 Ídem (posterior a 1800)
- 23 Suites per a orquestra
- 24 Simfonies
- 25 Obertures, fragments simfònics d'òperes
- 26 Rapsòdies, variacions simfòniques
- 27 Poemes simfònics
- 28 Música i suites de ballet
- 29 Música d'escena no vocal, contes musicals amb narrador

30-39 Música vocal profana

- 30 Música vocal profana
- 31 Cançons, lieder
- 32 Polifonia, madrigal, trios i quartets vocals
- 33 Obra coral, cor sense solistes
- 34 Obra coral amb solistes, cantata profana
- 35 Òpera
- 36 Sarsuela. Opereta
- 37 Altra música vocal escènica

40-49 Música vocal sacra

- 40 Música vocal sacra. Vària
- 41 Música litúrgica cristiana (salmes, Te Deum, Stabat Mater...), excepte les formes del 42 al 45
- 42 Cantata sagrada
- 43 Missa o parts de la missa
- 44 Rèquiem i missa de difunts
- 45 Oratori, passió
- 46 Música litúrgica no cristiana

Subdivisions cronològiques i instrumentals

00 Antologies generals

- 01 Gregorià
- 02 Edat mitjana, Ars Antiqua
- 03 Ars Nova, Renaixement
- 04 Barroc, segle XVII-XVIII
- 05 Classicisme, segle XVIII
- 06 Romanticisme, segle XIX
- 07 Segle XX

10 Pianos

- 11 Piano
- 12 Pianoforte
- 13 Clavicordi
- 14 Piano mecànic, pianola
- 15 Piano elèctric
- 16 Piano preparat

20 Clavecins. Instruments de corda de sobretaula

- 21 Clavecí
- 22 Espineta, virginal
- 29 Instruments antics (saltiri, cèmbal)

30 Orgues

- 31 Gran orgue
- 32 Orgue positiu
- 33 Orgue elèctric
- 34 Harmòniu
- 35 Harmònica, orgues de boca
- 36 Acordió, concertina
- 37 Orgue mecànic
- 39 Instruments antics (orgue hidràulic, orgue portàtil)

40 Cordes fregades

- 41 Violí
- 42 Viola
- 43 Violoncel
- 44 Contrabaix
- 45 Viola da braccio
- 46 Viola da gamba
- 47 Viola d'amore
- 48 Viella de roda
- 49 Altres instruments antics

50 Arpes i lires

- 51 Arpa de concert
- 52 Arpa cèltica
- 59 Altres instruments antics (lires, arpes medievals)

60 Guitarres. Altres instruments pinçats

- 61 Guitarra
- 62 Llaüt
- 63 Mandolina
- 64 Banjo
- 65 Guitarra elèctrica
- 69 Instruments antics (cistre, viola de mà)

70 Instruments de fusta

- 71 Flauta de bec
- 72 Flauta travessera, flautí
- 73 Clarinet, corno di bassetto
- 74 Saxofon
- 75 Oboè, corn anglès
- 76 Fagot, contrafagot
- 77 Sac de gemecs, gaita, cornamusa, musette
- 79 Instruments de fusta antics

80 Instruments de metall

- 81 Trompa, corn de pistons
- 82 Trompeta, corneta, fiscorn
- 83 Trombó
- 84 Tuba, saxhorn
- 85 Corn de caça, trompa natural, clarí
- 89 Instruments de metall antics

90 Instruments de percussió i instruments contemporanis

- 91 Percussió melòdica (celesta, xilofon, vibràfon, marimba, etc.)
- 92 Altres instruments de percussió, accessoris

- 93 Veu humana (com a instrument)
- 94 Instruments de construcció experimental (Baschet)
- 95 Cinta magnètica
- 96 Música electrònica, d'ordinador (sintetitzador, ones Martenot, caixes de ritmes, etc.)

97 Fonts extramusicals

98 Director d'orquestra i conjunt

99 Cantant

4. Nous llenguatges musicals. Música contemporània posterior a 1945

10-46 Vegeu la classificació seguida a l'apartat 3.

- 50 Música concreta, sons naturals enregistrats
- 60 Música electrònica, música electroacústica
- 70 Música minimalista, música repetitiva
- 80 Música improvisada, happening
- 90 Open music, músiques noves en relació amb:
 - (91) jazz
 - (92) rock
 - (93) música tradicional

5. Música funcional. Vària

- 10 Música d'espectacle
 - 11 comèdia musical
 - 12 circ
 - 13 humor musical
- 20 Música de film, bandes sonores (de film, de vídeo, de TV, etc.)
- 30 Música militar, himnes nacionals
- 40 Iniciació musical
 - 41 música
 - 42 músics
 - 43 instruments
- 50 Dansa, expressió corporal
 - 51 dansa folklòrica
 - 52 gimnàstica

- 60 Música a l'aire lliure, música de festes populars, música de quiosc,
 - 61 fanfares, xarangues (només metall)
 - 62 bandes (fusta i metall)
 - 621 cobles
 - 622 grallers i altres petits grups de música popular
 - 63 corns de caça
 - 64 orfeons i cors populars
 - 65 grups d'havaneres
- 70 Música ambiental, música de gènere
 - 71 música de ball (tango, vals, xarleston, polca, etc.), música d'envelat
 - 72 acordió, cornamusa
- 80 Música mecànica, carilló, orguenet, caixetes de música, orquestrions
- 90 Sons naturals, sorolls, efectes sonors

6. Enregistraments no musicals

- 10 Literatura
 - 11 teatre
 - 12 poesia
 - 13 prosa, novel·la
 - 14 contes, llegendes, mites
- 20 Entrevistes, autobiografies
- 30 Biografies
- 40 Història, testimoniatge, discursos, viatges, exploracions
- 50 Coneixements, qüestions diverses
 - 51 filosofia
 - 52 religió
 - 53 ciències socials
 - 54 lingüística
 - 55 ciències pures
 - 56 ciències aplicades, tècnica
 - 57 art, esports
 - 58 literatura (com a disciplina)
 - 59 història (com a disciplina), geografia
- 60 Mètodes d'aprenentatge de llengües
- 70 Humor i varietats parlades

7. Enregistraments per a infants

10 Cançons i músiques infantils

20 Textos

21 contes i narracions, adaptacions

22 còmics, música de film, TV

23 prosa

24 poesia

25 teatre

30 Iniciació als sons i a la música

31 sorolls

32 dansa i expressió corporal

33 contes musicals, ballets i música comentada

34 jocs musicals i mètodes actius

35 instruments

40 Coneixements

41 arts i oficis, vida social

42 formació religiosa

43 llengües

44 ciències


45 coneixement de la natura, medi ambient

46 art

47 esports

48 història i geografia

50 Nadales



Annex 2. Exemple de cartell per explicar al públic la classificació utilitzada

0. Tradicions nacionals

Classificació per països

1. Jazz

Classificació alfabètica

Blues (110), gospel i espirituals negres (115), rhythm'n' blues i soul (180) es classifiquen a part

2. Rock

Classificació alfabètica

3. Música clàssica

Classificació alfabètica per compositors

Les antologies es classifiquen cronològicament

Els recitals es classifiquen per instruments

4. Nous llenguatges musicals

Classificació alfabètica per compositors

L'open music es classifica a part

5. Música funcional

6. Textos i coneixements

7. Enregistraments per a infants

Per a cada una d'aquestes tres últimes classes, l'orientació es fa per gèneres i, dins de cada gènere, per ordre alfabètic